

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 595/2019
06.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Илије Зиндовића и Божидача Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА“ ДОО из ..., чији су пуномоћници Александар Цветановић и Јелена Јовановић, адвокати из ..., против тужених: ББ и Града Лесковца, кога заступа Градски правобранилац, ради накнаде за одузето земљиште, одлучујући о сукобу између Вишег суда у Лесковцу и Апелационог суда у Нишу, о стварној надлежности суда за одлучивање о жалби, у седници одржаној 06.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог Града Лесковца изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу П 2644/17 од 10.07.2018. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Лесковцу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 2644/17 од 10.07.2018. године, делимично је усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је тужени Град Лесковац трајно заузео део парцеле тужиоца кп.бр. ../., уписане у ЛН .., КО ..., у површини од 54 м², па је обавезан да тужиоцу, на име накнаде, плати 45.900,00 динара са законском каматом почев од 12.02.2018. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка од 70.636,00 динара. Истом пресудом одбијен је тужбени захтев у односу на туженог ББ, којим је тужилац тражио да се утврди да је овај тужени заједно са туженим Градом Лесковцем трајно заузео део парцеле тужиоца кп.бр. ../., уписане у ЛН .., КО ..., у површини од 54 м², те да се обавезе да тужиоцу, солидарно са Градом Лесковцем тужиоцу плати 45.900,00 динара са законском каматом почев од 12.02.2018. године до исплате, а тужилац је обавезан да овом туженом накнади трошкове парничног поступка од 3.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужени Град Лесковац је изјавио жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Лесковцу, који се решењем Гж 3149/19 од 03.09.2019. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби у овој правној ствари. По правноснажности решења списе предмета је уступио Апелационом суду у Нишу, као месно и стварно надлежном.

Апелациони суд у Нишу није прихватио своју стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... и 13/16) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Лесковцу.

Одредбом члана 23. став 1. тачка 2. Закона о уређењу судова ("Сл.гласник РС", број 116/08, ... 13/16), прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и у извршним и ванпарничним поступцима, док апелациони суд, применом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

У конкретном случају одлучено је о тужбеном захтеву за исплату накнаде за трајно заузеће парцеле тужиоца, што представља имовинско правни спор у коме је предмет тужбеног захтева новчано потраживање. Спор са оваквим захтевом не представља спор о непокретности, како то погрешно налази Виши суд у Лесковцу, јер спорови о непокретностима подразумевају спорове о утврђењу, заснивању и престанку права својине и других стварних права на непокретности. Околност што изрека побијане одлуке садржи и захтев за утврђење да је тужени трајно заузео део парцеле тужиоца, не утиче на другачију оцену правне природе тужбеног захтева, јер такав захтев не подразумева утврђење било ког права на непокретности, већ само чињеницу која представља основ за исплату тражене накнаде. Имајући ово у виду, као и да спорови ради исплате било ког вида накнаде у вези непокретности, нису изузети из правила о споровима мале вредности, то се оцена да ли се ради о спору мале вредности, цени управо у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП.

Тужба у овој правној ствари, ради исплате накнаде, поднета је 03.08.2017. године, а жалбом се побија вредност спора од 45.900,00, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 3.000 евра. То значи да се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, па применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Лесковцу стварно надлежан за одлучивање о жалби на првостепену пресуду.

У складу са изнетим, а на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић